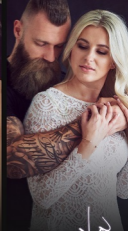

Konflikt

Dôvera

Odvetá

Nekompromisní

séria

Michaela Brnková

Michaela Brnková

KONFLIKT

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Michaela Brnková 2021

Prológ

Nero

Sedel som a tváril sa pri tom, že spím. Aspoň to bol útek pred realitou, ktorá ma prinútila byť zviazaný pravidlami.

Nenávidel som, keď som sa musel podriaďiť, ale rodina a jej postavenie sú desiatky rokov u nás nadradené osobným preferenciám a pocitom jednotlivca.

„Pôjdeš do Ameriky a zoberieš si dcéru nášho najlepšieho priateľa.“

Dohodnutá svadba v dvadsiatom prvom storočí? Sme brutálne zaostalá mafia.

Náš najlepší priateľ je v preklade otcov významný obchodný partner. A ja? Ja som syn talianskeho mafiánskeho bossa.

Nemám nárok žiť tak, ako to chcem sám.

Preto sedím v súkromnom lietadle rodiny Brusových, na ceste do zeme, z ktorej si mám priviezt manželku, ktorú ani nepoznám.

Moja predstava je jasná. Bude krásna, bude kultivovaná, bude sa mi vedieť podriaďiť a nebude jej vadiť, keď v mojom živote a v posteli, nebude jediná.

Kompromisy nevyhľadávam. Riadim sa pravidlami. Na vzťahy sa nehrám.

1. kapitola

Nero

Vystúpil som z lietadla a zišiel dole schodíkmi priamo k mužovi, ktorý ma tu čakal.

„Nero, vitaj!“ podal mi svoju veľkú dlaň a pevným stiskom prejavil svoje postavenie.

„Ďakujem. Rád ťa znova vidím Arthur,“ ľavú ruku som mu položil na rameno na znak spojenia a dobrých vzťahov tak, ako to bolo v našej rodine zvykom a slušnosťou.

Poopravil som si oblek a očami som skenoval priestor. Čierne autá očakávali len nás.

„Toto je Antonio. Je to moja pravá ruka,“ predstavil som bossovi sanfranciskej mafie svojho bratranca a telesného strážcu v jednej osobe.

Arthur podal ruku aj jemu a Antonio zareagoval, ako to už uňho býva, ako kus ľadu. Aj Arthur si všimol ten vraždiaci pohľad a namiesto toho, aby prejavil strach, ako by to urobil každý normálny človek, usmial sa a spokojne prikývol vediac, že mužov ako Antonio si vážime a potrebujeme ich.

„Ako to ide u vás? S otcom som sa nevidel už dva roky,“ sediac v aute si ma neprestával premeriavať. Nevie, kedy sme sa my dvaja videli naposledy. Možno keď som ledva dospieval.

„Všetko v úplnom poriadku. Otec s mamou ťa srdečne pozdravujú.“

„Ďakujem. Priebeh nasledujúcich dní preberieme pri večeri. S mojou dcérou sa stretneš v piatok večer na večierku, ktorý usporadúvam. Budú to zároveň vaše zásnuby.“

Neprikývol som. Nič som nepovedal.

Poslúchať a rešpektovať želania našich otcov bola česť. Tak to v našich rodinách je a tak to aj ostane. Môj súhlas k tomu netreba.

*

Zložil som sa v apartmáne Arthurovho domu a otvoril kufor pohodený na svojej kráľovskej posteli. Musím uznať, že rezidencia rodiny Caval-

cante bola luxusná. Na môj vkus trochu prezdobená, ale to patrilo ku gustu starých talianskych rodín. Arthur bol totiž pôvodne Talian, emigrujúci do Ameriky. Pod záštitou môjho otca sa vypracoval a vytvoril tu samostatnú sieť obchodov, ktorá nám prinášala ohromné zisky. Za to ho môj otec považoval za člena rodiny. Spojiť svojho syna s Arthurovou dcérou bola pre môjho otca česť. Ak by som sa raz chcel postaviť na čelo rodiny a oficiálne viesť obchody, ktoré už mám aj tak vo väčšine dávno pod palcom ja, musel som splniť každú podmienku, ktorú mi dal. Riskovať, že by sa Arthurova dcéra spojila s mužom z inej vetvy mafie, by bol obrovský prešľap. Potrebovali sme ho, ako on potreboval nás.

Vytiahol som z kufra svoje obleky a zavesil ich do šatníka vedľa kúpeľne, v ktorej bolo toľko zlatých ornamentov, že mi takmer vypálili zrak a ja som v nej ani nepotreboval svietiť. Tie odporné vlnky a slučky boli všade. Na stenách, koberecoch, vaníkúšoch aj obloženiach.

Z vrecka som vytiahol čiernu zamatovú škatuľku a otvoril ju.

Prsteň, ktorý sa v našej rodine dedil, mala dostať žena, ktorá sa mi možno vôbec nebude páčiť. Jeho zbrúsená hrana sa zaleskla od slnka, ktoré sa predieralo cez veľké okno môjho dočasného domova. Znechutene som ten obrovský číry diamant zasa

zaklapol do tmy a odložil. Nech čaká. Ja musím čakať tiež.

„Maurizio, tak rada ťa opäť vidím. Sú to už roky. Je z teba úžasný dospelý muž.“ Elianna Cavalcante, moja budúca svokra, ma objala a jemne pobozkala na obe líca. Bola to krásna žena. Vysoká, štíhla a elegantná, v modrých šatách vyzerala úchvatne. Ak bude jej dcéra len z polovice taká krásna ako ona, budem veľmi šťastný muž.

„Volajte ma Nero,“ priblížil som sa k chrbtu jej ruky a vo vzduchu som zanechal letný bozk. Moje celé meno je Maurizio Neraho Brusov a z môjho stredného mena vznikla prezývka, ktorú používajú všetci, vrátane môjho otca.

Za dlhým mahagónovým stolom sme sedeli len my traja. Aj jedáleň bola na môj vkus prezdobená a dosť tmavá. Na stole boli svietniky a girlanda z čerstvých kvetov a po krajoch stien zasa ornamenty. Iné ako v mojej izbe, možno ešte otravnejšie.

Myslel som si, že sa ku nám pripojí aj moja nastávajúca manželka, ale Elianna mi pripomenula, že sa s ňou zoznámim až na večierku, lebo sem cestuje z Bostonu, kde práve doštudovala.

Môj otec v žiadnom prípade nezaháľal, keď prichystal zásnuby tesne po jej promóciách.

Keď sa vysoké drevené dvere na jedálni otvorili, dvaja muži, stojaci pri dverách, automaticky spo-

zorneli a obaja sa usmiali, keď do miestnosti nakukli dve tmavohnedé oči.

„Emma, zlatičko, teraz večeríme.“ Elianna napomenula to malé stvorenie v zelenom pyžame, ale to malo svoj vlastný svet a precupitalo k Arthurovi, ktorý sa odsunul a okamžite si ju posadil na kolená.

„Nero, toto je moja druhá dcéra Emma,“ dievčatko v rukách stískalo plyšového zajačika, za ktorého skrývalo polovicu tváre.

„Ahoj,“ usmiala sa na mňa tým najsladším úsmevom.

„Ahoj, koľko máš rokov?“

„Štyri,“ na prstoch jednej ruky vystrčila prsty a potom znova objala svojho otca.

„Len som ti prišla dať pusinku. Jane povedala, že môžem.“

„Dobrá noc,“ Arthur ju pobožkal a ona zas odcupitala k dverám.

„Je pekné mať súrodencov,“ *povedal som to nahlas?* Nikdy som po ničom inom viac netúžil, ako mať sestru alebo brata. Niekoho, kto bude so mnou zdieľať dobrodružstvá, svoje myšlienky, pocity a komu sa budem ja môcť zdôveriť. Nikto taký neexistoval. Na tomto svete bol len jeden mafiánsky princ a tým som bol ja.

„Bude mi veľmi smutno, keď sa po svadbe odsťahujete do Talianska.“ Elianna smutne sklopila oči.

Musela mať svoje dcéry naozaj veľmi rada.

„Určite vás budeme často a radi navštevovať,“ ponúkol som jej nádej. To, že lietanie neznášam, som si nechal radšej pre seba. Jej dcéra môže predsa za ňou lietať aj sama. Aspoň budem mať čas na obchody a inú zábavu. Mať manželku z iného kontinentu nakoniec vôbec nemusí byť na škodu.

„Si výborne vychovaný muž, už teraz som si istá, že moja dcéra bude očarená.“

Som dobre vychovaný a kurevsky dobre vyzerám, lebo si na tom dávam záležať. O ženy som nikdy nemal núdzu a moje sebavedomie mi nedovoľuje o sebe pochybovať. Som kurva pekne prachatý princ. To niečo znamená. Tak som bol vychovaný a tak aj žijem. Samozrejme, že ich dcéra bude očarená.

Zvyšok večera som počúval ódy na svoju budúcu manželku, na jej vyberané spôsoby, vysoký intelekt a lojalitu voči rodine. Už teraz ma unavovala.

*

„Už si ju videl?“ Antonio so mnou vošiel do môjho apartmánu a zvalil sa na smotanovú pohovku na zlatých nožičkách.

„Nie je tu. Cestuje z Bostonu. Uvidíme sa až zajtra na večierku. Na zásnubách.“

„To je pekne nahovno.“

Stiahol som si z prsta pečatný prsteň s erbom našej rodiny, rolexky a uvoľnil som si kravatu aj dva gombíky.

„To je. Snažím sa nad tým veľmi nepremýšľať. Som tu, aby som splnil otcov príkaz. Zoberiem si to dievča a budem žiť podľa toho, ako to vyžaduje moja rodina.“

Antonio si posmešne odrkol. „Keby som ťa nepoznal, možno by som tomu veril.“

Vytiahol som z chladničky fľašu a obom som nám nalial do krištáľových pohárov viac, ako by bolo vhodné. Podal som mu pohár a sadol si k nemu do kresla.

„Netvrším, že budem dokonalý manžel,“ uškrnul som sa spoza pohára a bohato si odpil.

„Hlavne, že ona bude dokonalá manželka,“ dodal Antonio prezieravo.

Znova som sa usmial.

„Rozumieme si, kamarát.“

Ďalší deň sa ťahal a umáral ma svojou nudou. Tento dom bol taký veľký, že som nemal šancu tu stretnúť nikoho z rodiny, kým som neskočil do bazéna a za mnou sa nevynoril ružový nafukovací pelikán.

„Ahoj, Nero,“ to štvorročné malé stvorenie sa na mňa škerilo a nad vodou ho držali len dva malé rukávniky na pažiach.

„Emma, však?“

„Áno. Vieš, my sme všetky na E.“

„Vážne?“ tento malý detail som si už stihol všimnúť.

„Hm, áno. Vieš skákať šípky? Moja bábika vie,“ hrdo mi pred tvár vystrčila blond'avú bábiku, z ktorej odkvapkávala voda.

„Viem, chceš vidieť?“

„Jasné,“ vyštverala sa na pelikána a posadila sa ako malá porotkyňa.

„Musíš ísť na bok,“ kývol som rukou.

„Ty choď ďalej,“ taká malá a už panovačná. Fajn, prešiel som o pár krokov ďalej a skočil som dokonale ladnú a presnú šípku.

„Naučíš ma to?“

„Najskôr sa musíš naučiť plávať.“

Uhladil som si tmavé vlasy dozadu a ruky som si oprel o nafukovačku, na ktorej sedela.

„A ty ma to naučíš?“

„Na to máš ešte čas. Si ešte malá.“

„Nie som malá!“ zakričala a líca sa jej od zlosti nafúkli ako balón.

A tak som učil malé decko plávať.

To, že som ešte pred dvomi dňami držal nôž pod krkom jednému úžerníkovi, zrazu akoby ani nebola pravda. Bol som kurva opatrovatelka malého prečka.

„Pôjdeš na večierok?“ zaklipkala na mňa mihalnicami, na ktorých sa jej leskli kvapky vody. Už to bude tak, že najviac sa o mňa v tejto rodine bude zaujímať asi táto malá.

„Áno, dnes večer sa zasnúbim s tvojou sestrou.“

„Čo je to *zasnúbim*?“

„To znamená, že slúbim, že si ju vezmem za ženu.“

„Aha. Ako otecko mamu?“

„Áno, presne tak.“

„A tebe sa páči?“

Ako to mám, doriti, vedieť?

„Jasné,“ *veď musí.*

„Tak dobre, ak sa aj ty páčiš jej, to si ju potom môžeš zasnúbiť,“ motala tá malá v ružových plavkách.

„Emma, poď už von z vody, pôjdeme sa naobedovať,“ zakričala žena v uniforme.

Emma nesúhlasne pokrčila malý noštek, asi zvažila, že túto bitku by nevyhrala, a tak s povzdychom vyšla na schodíky a utekajúc k osuške mi zakývala. Moja budúca švagriná.

„Ako to dopadlo s Raulom?“ pýtal som sa otca v mobile, keď som sa zvalil na ležadlo.

„Je to vybavené. Podpísal *Omertu*.“

Omertà je sľub mlčanlivosti, ktorý je v talianskej, aj v tunajšej mafi, základ fungovania. Okrem neho máme v rámci rodiny pravidlo cudzoložstva,

oka za oko, rodinných tajomstiev, zákazu červenej farby na oblečení i dlhých fúzov, etnického pôvodu a prísneho dodržiavania rodinných tajomstiev. To, že rodina je svätá a jej členovia sa nesmú dostať do vzájomného konfliktu, je úplne samozrejmé. Nič z toho som nikdy neporušil a ani nehodlám. Dokonca aj pravidlo etnického pôvodu, keď si môžem zobrať len ženu s talianskou krvou, dodržím do bodky... A dlhé fúzy a červenú farbu nenesím.

„Takže bude pokoj.“

„Do najbližšej vojny. Bol by som rád, keby si tam veci vybavil čo najrýchlejšie.“

„To nie je problém. Dnes sa zasnúbim a v nedeľu môžeme priletieť naspäť do Talianska.“

„Mama už začala organizovať svadobné prípravy. Termín máme o mesiac. Dovtedy musíme udržať veci pod kontrolou. Prekvapenia nie sú vítané. Raul nám pomôže ustrážiť Ukrajincov, ale Rusov tak ľahko nezastavíme. Budem ťa tu potrebovať.“

„To vybavím, keď sa vrátim. Moje kontakty na Vladimíra nám pomôžu,“ bolo to už dávno jasné nám obom. Otec zostarol a nestačil na všetko, čo sa dialo okolo nás. Úžerníci pýtajú viac a ľudia sa začínajú brániť. Do toho nám do obchodov začína zasahovať nenažraná ukrajinská zberba a na jej chrbte sa k nám chcú nenápadne vyšplhať aj Rusi. Toto si

vyžaduje celého človeka, nie len starca na dôchodku, ktorý sa hlási k tradíciám a storočným pravidlám. Pre takéto jedno pravidlo tu dnes sedím.

Večierok sa nekonal v dome, Arthur si očividne do domu nechcel vpustiť len tak hocikoho, aj keď týchto ľudí nazýva priateľmi, viem, akí priatelia to sú. Rodina áno, ale aj obchodní partneri, ktorí sa tvária, že poslušne pracujú, zatiaľ čo za vašim zadkom spriadajú plány o tom, ako vás dostať, zbaviť sa vás a získať vaše prachy.

Oblečený v tmavosivom trojdielnom obleku s platinovými manžetovými gombíkmi na rukávoch hodvábnej košele som vošiel do preplnenej sály, kde sa ženy v dlhých róbach usmievali a zvyšok ich tváre o tom ani nevedel a muži sa kochali ich plnými umelými výstrihmi, ktoré by udržali pohár na stopke a usrkávali si pritom z najdrahšej whisky, aká existuje.

Tak to malo byť, tak to bolo správne. Toto bol náš svet, v ktorom som vyrastal.

Mal som dvanásť, keď som sa prvýkrát zúčastnil obchodnej večere. Skoro? V našich rodinách nie. Dokonca by som povedal, že mi otec zachránil aspoň kúsok detstva. Mal som trinásť, keď som prvýkrát zabil. Zbraň mi do ruky vložil môj strýko. Odvtedy prešlo pätnásť rokov a vraždy som prestal počítat.

Potiahol som si rukávy saka a narovnal jeho nadrženia.

„Nervózny?“ Antonio držal v ruke pohár ako všetci ostatní a rozhliadal sa. Jeho úlohou bolo ma chrániť, robiť mi štít a kryť chrbát, ak by to bolo treba, a svoju robotu neprestal robiť ani na večierku.

„V tom pohári máš vodu?“ prstom som ukázal na číru tekutinu v krištáli, do ktorého by sa hodila skôr vodka.

Antonio stiahol pery do úzkej linky a potom si odpil. „Mňam.“

Musel som sa zasmiať. Voda.

„Už vidím Arthura.“

Jasné, že ho vidí, má výšku nadpriemerného basketbalistu. Hlava mu vytŕčala nad ľuďmi ako vrchol hory. Mojich stodevätidesiatpäť centimetrov bolo pri ňom málo. Aj ramená mal širšie, a to som trávil v posilňovni každý deň najmenej hodinu. On v nej býval.

„Kurva, je to kus,“ uškrnul sa a uznanlivo prikývol.

Stočil som hlavu ku širokému schodištu a ani som sa nemusel zdvihnúť na špičky, lebo Arthur ju viedol práve dole, s rukou pod svojou, a ona sa uvoľnene usmievala, ako keby ju neviezli na predaj ako kus mäsa. To sa ale v skutočnosti nedeje, že?

Bola krásna. Bezpochyby to bola jedna z najkrajších žien, aké som kedy videl. Nebola taká krásna ako Elianna, bola ešte krajšia.

Cyklámenové šaty jej obopínali perfektnú postavu, prsia mala vo výstavnom výstrihu natlačene ako sardinky a plavé vlasy jej vo vlnách padali na plecia. Sen každého muža.

Nebol som presvedčený o tom, či aj môj...

2. kapitola

Nero

Nešiel som k nej. Stál som na mieste s pohárom whisky v ruke, ktorú som vo svojich prstoch otáčal zo strany na stranu. Pohľad mi klesol k tekutine, ktorá oblievala jeho steny. Zmena môjho života práve kráčala ku mne a cesta späť sa súběžne s ňou vzdalovala viac a viac.

Ako som na toto mohol pristúpiť?

Prečo som sa tomu stupídnemu pravidlu nepostavil?

Upokoj sa!

„Nero, toto je Eileen.“ Arthur mi pyšne predstavil svoju dcéru. Nedokázal som od jej tváre odtrhnúť zrak. Bola dokonalá. Perfektne malý, jemne zdvihnutý nos, plné pery a modré oči olemované dlhými

hustými mihalnicami. Pozerala sa na mňa zvodne a dráždivo. *Ale čo z toho bola v skutočnosti ona?*

„Teší ma,“ prijal som jej ruku a sklonil k nej tvár.

„Aj mňa teší, Nero,“ usmiala sa a jej horná pera sa neprirodzene zdvihla.

„Bavte sa a o hodinu vyhlásim vaše zasnúbenie. Je tu veľa dôležitých ľudí, Nero,“ zdvihol obočie ku svojmu okoliu. Samozrejme, obchod nadovšetko. Čo z toho, že svoju budúcu ženu nepoznám. Bude len dokonalý prívesok.

„Počul som, že si práve dokončila školu,“ začal som konverzáciu.

„Áno, kulturológiu. Milujem umenie, galérie, múzeá, takže voľba bola jasná.“

„Neprekáža ti, že sa musíš vydať za niekoho, koho nepoznáš?“ moja priamosť ju prekvapila. Eileen sa zamyslela.

„Vždy som chcela navštíviť Taliansko a žiť tam, to je môj sen,“ usmiala sa, očividne spokojná s bezchybnou odpoveďou.

Moja snúbenica sa chystá vydať za moju krajinu. To je úžasné.

Otočil som sa k hostom vo veľkej sále plnej krištáľových lustrov a pozlátovaných lyžičiek a znova si odpil z pálivej whisky. Nemal som viac chuť s ňou hovoriť. Nemal som viac záujem ju spoznávať.